

Mama mea, Sebastian Delia-Monica, 1 august 1948 – 15 ianuarie 2004

In colaborare cu Oana Marginean

Povestea mamei mele...

Mama mea a avut cancer. O boala necrutatoare, care nu a mai ascultat de tratamente, fie ele naturiste sau chimio terapie, de rugamintile noastre, de durerea noastra. Boala era deja extinsa atunci cand am aflat de existenta ei. Dupa spusele doctorului, tot ce mai puteam face noi, familia, era sa-i fim alaturi pentru ultimele luni din viata. Doua, mai spusese doctorul. Ea a mai trait sase. Mama a luptat pana in ultimul moment, desi nu stia cu ce lupta. Noi nu i-am spus de ce sufera. Ne-a fost prea greu. Asa ca am ales sa facem pe actorii. Eram ca niste clowni cu fata zambitoare si cu sufletul plangand. A fost cel mai greu lucru pe care a trebuit sa il facem. Simteam si vedeam cum viata mamei se stinge incet, iar neputinta noastra era zdrobitoare pentru noi. Interventiile chirurgicale nu au rezolvat nimic. Iar ea a inceput sa simta ce e mai rau. Uneori aveam impresia ca ea stie mai multe decat noi, dar ca nu spune ca sa ne protejeze. Atat de mult ne iubea mama.

Eu nu am fost de fata atunci cand s-a intamplat. Eram in Cluj. Ea a murit intr-o salvare, dupa ce prima se defectase si fusese trimisa inapoi la spital. A murit in a doua salvare, fara incalzire, in gerul serii de 15 ianuarie 2004, la orele 19,00, undeva pe drumul intre Targu-Mures si Reghin. A fost langa ea matusa Adriana. Ii multumesc pentru acest lucru. Eu am aflat de abia a doua zi, caci tatal meu a incercat sa-mi spuna, dar eu…pur si simplu nu am inteles. Cred ca nu imi puteam imagina ca s-ar intampla fara sa fiu si eu alaturi. Asa ca a doua zi, vestea mi-a fost data de fratele meu. A fost mai mult decat un soc. A fost mult mai mult de atat. Sufletul meu nu mai cunoscuse asa durere pana atunci. In drum spre casa, imi doream sa fi fost…un vis, speram sa fi fost de vina rodul propriei imaginatii. Dar totul s-a spulberat si realitatea si-a intrat in rol atunci cand am ajuns in dreptul casei. Ceea ce se petrecea acolo era o certitudine. Nici nu va pot spune ce am simtit cand am vazut-o…

Urmatoarele luni au fost chinuitoare. Era un soc. Totul. Eu ii spun acum, faza I. Nu le pot descrie altfel decat ca pe o amorteala totala a sufletului. Puteam rade isteric, puteam zambi, toate astea intre rafale interminabile de plans. Multe lucruri nici nu mi le mai pot aminti. Nu stiu din ce cauza. O durere imensa imi secase parca sufletul. O visam mereu pe mama si ii simteam mirosul in camera. Noptile nu mai erau linistite, aveam cosmaruri, desi imi doream enorm sa o visez, asta fiind singura cale de a o mai vedea. Imi era atat de dor... Un dor care doare…

A urmat faza II. Am incercat sa-mi suprim durerea. Un soi de disperare, o neliniste nu imi dadea pace. Incercam sa ies, sa convietuiesc, sa vorbesc cu oamenii, cu prietenii, astfel ca pentru ceilalti, paream bine. “Oana e tare. Rezista” ii auzeam vorbind. Dar Oana nu era bine. Si nu era bine nici ce facea ea. Dupa cateva luni, in care am vazut ca durerea nu dispare si eu ma simteam din ce in ce mai rau, mi-am dat seama ca undeva s-a comis o eroare. Incercasem sa imi construiesc o lume in care totul e bine. Un scut de protectie, credeam eu. Dar nu exista nici un scut, era o mare minciuna, in care ma afundasem si eu. Eu nu eram bine si sufeream enorm.

Spre norocul meu, am reusit sa-mi gasesc propria solutie salvatoare. Acceptarea. Am inceput sa realizez si sa accept ca mama nu mai e, ca acum ne priveste din ceruri. Lumea imaginara pe care mi-am creat-o disparuse fara urma si fara sa ma fi ajutat in vreun fel. Am luat realitatea asa cum era ea: aveam o viata care trebuia si merita trata corect, asa cum si mama m-a invatat, de altfel. Pentru mine, pentru ea si pentru restul familiei. Tatal si fratele meu meritau asta.

Asadar, am lasat in urma prieteni, am renuntat pentru moment la Clujul mult iubit, si la tot ceea ce ma tine de el. A fost o decizie grea, dar atunci pareea corecta. M-am reintors la Reghin, orasul in care locuiesc si am inceput o noua viata. Am ramas aici si am pus familia pe primul plan. M-am gandit in primul rand, la tata si la fratele meu. Ei au fost alaturi de mine si era de datoria mea sa ma alatur lor. Am pierdut un parinte, dar mai aveam unul. Datoria mea era sa fiu alaturi de el si sa iau in considerare si durerea lui, si respectiv, pe cea a fratelui meu. Acesta avea sa devina procesul meu de refacere… cu adevarat. La scurt timp, l-am cunoscut pe sotul meu care a avut un cuvânt greu de spus refacerii mele. Ii multumesc din suflet pentru tot suportul pe care mi l-a oferit atunci si intotdeauna. Am reusit astfel sa imi fac ordine in viata. Fericirea nu a intarziat sa apara si am inceput sa am un sentiment nedescris de libertate. Am invatat sa spun “nu” atunci cand se cuvenea sa spun “nu” si sa spun “da” atunci cand se cuvenea sa spun “da”. Cred ca aici trebuia sa ajung defapt. A fost mai mult decat o lectie de viata. A fost practic, o a doua viata.

Am invatat multe de la moartea mamei. Am realizat ca Dumnezeu mi-a fost mereu alaturi si indraznesc sa spun ca am

devenit prieteni. A fost un mare castig pentru mine, pentru sufletul meu si pentru intreaga viata. Odata cu trecerea timpului, am inceput sa ascult din nou muzica lenta, lucru pe care nu as fi putut sa il fac in primii ani dupa moartea mamei. Acum pot din nou sa trec pe la Scoala de Muzica, unde avea mama cabinetul de logopedie. Inainte, nu puteam. Lacrimile nu imi dadeau niciodata voie si durerea mi se parea intotdeauna prea grea de suportat. Trebuie sa mentionez ca mama a fost profesor logoped, la Gimnaziul de Stat “Augustin Maior” din Reghin. Era plina de caldura si iubea copiii. Nu de putine ori imi povestea despre “copiii ei”, caci asa isi numea ea elevii; astfel reuseam sa ii cunosc pe toti, prin intermediul vorbelor ei. Le pregatea acasa materiale, planse si desene pe care le pastrez si acum. Imi sunt extrem de dragi, pentru ca reprezinta dragostea ei pentru copii si pentru meseria de a lucra cu copiii.

Am mai realizat ca si plansul e ok. Era si este foarte normal sa plang. Am incetat demult sa ma intreb “de ce”. Nici nu conteaza. Cineva, acolo sus, stie si cred ca asta e suficient. Datoria mea si a noastra, a orfanilor, este de a duce mai departe ceea ce am invatat de la parinti si de a ne trai cuviincios viata, asa cum parintii s-au straduit pentru noi. Am invatat ca ei traiesc acum prin noi. Daca ii cinstim cum se cuvine, atunci trebuie sa ne cinstim pe noi, viata si existenta noastra. Este absolut vital, dat fiind faptul ca noi suntem urmasii lor, investitia lor materiala si spirituala. Orice atitudine contrara ar duce la stricaciune, inclusiv la zadarnicia stradaniei lor in noi.

Este de asemenea vital sa fim realisti, dar idealisti. Eu asa am facut. Planurile nu trebuie sa lipseasca din viata noastra. Viata isi va gasi fagasul normal in cele din urma. Tot ce trebuie sa facem e sa ne straduim putin sa-i dam de urma.

Sa ne imaginam ca parintii nostri sunt acolo sus, in ceruri, costumati intr-o ceata de ingeri! Veti vedea cum de fiecare data cand veti fi tristi, corul ingerilor va va canta si de fiecare data cand veti plange, aripile lor va vor sterge lacrimile. Aveti incredere… ei vegheaza vesnic!